

ת"פ 2522/06/17 - מדינת ישראל נגד מאמון אבו רביעה, סלים אבו שארב-עניינו הסתיים, סער גביש- עניינו הסתיים, מובילי עין בוקק בע"מ

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

ת"פ 2522-06-17 מדינת ישראל נ' אבו רביעה ואח'

בפני כבוד השופטת מיכל ברנט

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

1. מאמון אבו רביעה
2. סלים אבו שארב-עניינו הסתיים
3. סער גביש- עניינו הסתיים
4. מובילי עין בוקק בע"מ

הנאשמים

גזר דין חלקי לנאשם 1 ונאשמת 4

הנאשם הורשע לאחר ניהול הוכחות בעבירות הבאות:

1. במסגרת האישום הראשון הורשע הנאשם 1 בעבירות המפורטות להלן:

א. רישום כוזב במסמכי תאגיד, לפי סעיף 423 לחוק העונשין (2 עבירות).

ב. קבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות, לפי סעיף 415 לחוק העונשין (2 עבירות).

ג. הלבנת הון, לפי סעיף 3(א) לחוק איסור הלבנת הון.

ד. עשיית פעולה ברכוש אסור, לפי סעיף 4 לחוק איסור הלבנת הון.

במסגרת האישום השני - הורשעו הנאשם 1 ונאשמת 4 בעבירות המפורטות להלן:

א. רישום כוזב במסמכי תאגיד, לפי סעיף 423 לחוק העונשין (4 עבירות).

ב. קבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות, לפי סעיף 415 לחוק העונשין.

ג. הונאת נושים, לפי סעיף 439(א) לחוק העונשין.

ד. עבירה לפי סעיף 39(ב)(1) לחוק הפיקוח.

ה. הלבנת הון, לפי סעיף 3(א) לחוק איסור הלבנת הון.

ו. פעולה ברכוש אסור, לפי סעיף 4 לחוק איסור הלבנת הון.

במסגרת האישום השלישי - הורשעו הנאשם 1 והנאשמת 4 בעבירות המפורטות להלן:

א. הפרת הגבלות, לפי סעיף 214א(ב) לפקודת פש"ר.

ב. מעשים ומחדלים במרמה, לפי סעיף 216(1) לפקודת פש"ר.

ג. מעשים ומחדלים במרמה, לפי סעיף 216(4) לפקודת פש"ר.

2. להלן עובדות כתב האישום:

מבוא ורקע נורמטיבי:

צו הפיקוח על מצרכים ושירותים (הסעת סיוור, הסעה מיוחדת והשכרת רכב), תשמ"ה-1985 (להלן: "צו בדבר הסעות", או "הצו") קובע מנגנון רגולטיבי המפקח על פעילותם של משרדי הסעות. זאת בין היתר, במטרה למנוע מצב שבו גורמים שאינם עומדים בתנאים שקובע הצו, למשל, מי שיש לו עבר פלילי, יעסקו בתחום ההסעות, בניגוד להוראות הצו. בהתאם לכך, קובע סעיף 2 לצו בדבר הסעות, בין היתר, כי לא יעסוק אדם בהסעה מיוחדת אלא אם כן קיבל רישיון למשרד הסעות לפי פרק ב' לצו.

חלק זה של האישום כולל פירוט נרחב של האמור בצו ושל הליך הגשת הבקשה לרישיון למשרד הסעות והטיפול בבקשה.

העובדות:

רישום כוזב ברשם החברות במטרה לרמות את משרד התחבורה וקבלת רישום כחברה במרמה

הנאשם 1 הוא בעל רישום פלילי שבעטיו הוא לא יכול היה לקבל רישיון להקמת משרד הסעות ורישיון להסעות מיוחדות באוטובוסים (להלן: "הרישיון הנדרש") בתקופה הרלוונטית לכתב האישום.

לילה אבו חאמד (להלן: "לילה") הייתה בתקופה הרלוונטית לכתב האישום נשואה לנאשם 1. ללילה לא היה מעולם כל קשר אמיתי לבעלות, לניהול או לפעילות של משרד הסעות כלשהו, אך ללילה לא היה בתקופה הרלוונטית לכתב האישום רישום פלילי המונע ממנה לקבל את הרישיון הנדרש.

לנוכח המתואר בסעיף 5 לעיל, גמלה בליבו של הנאשם 1 החלטה להקים חברת הסעות, אשר תהיה רשומה בבעלותה של לילה, כאשר בפועל חברת ההסעות מצויה בבעלותו, תוך הצהרה כוזבת כי לילה היא הבעלים של חברת ההסעות, והכול במטרה לקבל את הרישיון הנדרש.

בתאריך 4.1.2010 הקים הנאשם 1 את חברת "מלך מטיילי עין בוקק בע"מ", ח.פ. 514375518 (להלן: "חברת מלך"). החל מיום הקמתה של חברת מלך ועד ליום מכירתה בתאריך 20.2.2014 (להלן: "התקופה הרלוונטית

עמוד 2

לאישום זה) היה הנאשם 1 בעליה האמיתיים ומנהלה של חברת מלך.

במטרה לקבל במרמה את הרישיון הנדרש, ביום 21.12.2009, בעת הגשת הבקשה לרישום של חברת מלך, רשם הנאשם 1 בכזב את לילה כבעלת המניות והדירקטורית היחידה בחברת מלך. בעקבות כך, קיבלה חברת מלך ביום 4.1.2010 תעודת התאגדות כוזבת שבה הנאשם 1 אינו מופיע כבעליה, ובמסמכי רשם החברות נרשם בכזב כי לילה היא הבעלים והדירקטורית היחידה בחברה.

בהמשך, ביום 1.2.2010, הוסיף עצמו הנאשם 1 כדירקטור נוסף בחברה, אך לא שינה בשום צורה שהיא את רישום הבעלות, כדי שהחברה תהיה רשומה בכזב ברשם החברות על שם לילה. זאת, במטרה לקבל במרמה את הרישיון הנדרש (הבקשה לקבלת הרישיון הוגשה ביום 15.4.2010 וביום 8.12.2010 ניתן הרישיון, כפי שיפורט להלן בפסקה 16).

החל מתאריך 1.11.2011, עת הוכרז הנאשם 1 כ"חייב מוגבל באמצעים" ובשל העובדה שלנאשם 1 היו נושים שונים, התחזק הנאשם 1 בדעתו כי עליו לרשום את חברת מלך כאילו היא בבעלות אחרים (להלן: "**אנשי קש**"), כפי שנהג ברישום חברת מלך על שם לילה, והכול כדי להרחיק את חברת מלך ממנו.

לאורך כל שנות פעילות החברה, בשנים 2010-2014, הקפיד הנאשם 1 שחברת מלך תמיד תהיה רשומה ברישומי רשם החברות על שם "אנשי קש" ללא עבר פלילי, וזאת כדי שהחברה תוכל להמשיך ולהחזיק ברישיונות הנדרשים, הכול כפי שיפורט להלן.

בתאריך 1.3.2012 החתים הנאשם 1 את לילה על הודעה בשם חברת מלך לרשם החברות, בדבר שינויים בהרכב הדירקטוריון, כך שחאלד אבו רביעה, אחיו של הנאשם 1 (להלן: "**חאלד**") יכהן כדירקטור בחברת מלך, וזאת במקום הנאשם 1 שעל פי הרישום הכוזב חדל מלכהן כדירקטור במועד זה. הודעה זו הייתה כוזבת הואיל ולחאלד לא היה כל חלק בניהול או בפעילות חברת מלך. ביום 28.3.2012 קיבלה חברת מלך מרשם החברות אישור בדבר רישום ההודעה.

בתאריך 18.12.2013 הגישה חברת מלך לרשם החברות, באמצעות סמיר אבו חאמד, אחיה של לילה (להלן: "**סמיר**"), הודעה בדבר שינויים בהרכב הדירקטוריון. בהודעה ציינה חברת מלך כי החל מיום 17.12.2013 יכהן סמיר כדירקטור בחברת מלך, במקומה של לילה.

הודעה זו הייתה כוזבת הואיל ולסמיר לא היה כל חלק בניהול או בפעילות חברת מלך. בו ביום קיבלה חברת מלך מרשם החברות אישור בדבר רישום ההודעה.

בתאריך 25.12.2013 הגישה חברת מלך לרשם החברות, באמצעות סמיר, הודעה בדבר העברת 100% ממניותיה

של החברה ביום ההודעה, מלילה לסמיר. גם הודעה זו הייתה כוזבת, מהסיבה שצוינה בפסקה 12 לעיל.

בכך השלים הנאשם 1 את הרחקת החברה מעצמו ומלילה אשתו, כך שהן מניות החברה והן הדירקטורים הרשומים היו בני משפחתו ובני משפחת אשתו, ולא נותר קשר ישיר רשום בינו לבין החברה.

במהלך חודש פברואר 2014 מכר הנאשם 1 את חברת מלך לסופיאן אלפריגיאט (להלן: "סופיאן"), זאת תוך שהנאשם 1 "משתמש" בסמיר לניהול המכירה. סופיאן שילם את התמורה בגין רכישת חברת מלך לסמיר. בתאריך 16.2.2014 הגישה חברת מלך, באמצעות סמיר, הודעה לרשם החברות על העברת 100% ממניותיה של חברת מלך מסמיר לסופיאן. המכירה של חברת מלך נרשמה כמכירה שלכאורה ביצע סמיר, על אף שהנאשם 1 היה בעליה ומנהלה האמיתי של החברה והוא שמכר אותה לסופיאן.

בפועלו כאמור, ביצע הנאשם 1 מספר רישומים כוזבים במסמכי התאגיד ברישומי החברה ברשות התאגידים. כמו כן, קיבל הנאשם 1 במרמה את רישומה של חברת המלך, זאת בנסיבות מחמירות. הנסיבות המחמירות באות לידי ביטוי בכך שמדובר במרמה של רגולטור ובשל העובדה שהמעשים נעשו כדי לקבל במרמה רישיון ממשרד התחבורה, הכול כפי שיפורט בהמשך.

קבלת רישיון במרמה ממשרד התחבורה

בתאריך 15.4.2010 הגישה חברת מלך באמצעות הנאשם 1 בקשה למשרד התחבורה לקבלת הרישיון הנדרש.

בבקשה הצהיר הנאשם 1 בכזב כי לילה היא בעלת המניות בחברת מלך וכי המנהל התפעולי של החברה הוא עלי אבו רביעה (להלן: "עלי"), תוך שהוא מצרף לבקשה את מסמכי ההתאגדות המקוריים של החברה, שהושגו במרמה ולא מוזכר בהם שמו כדירקטור. בבקשה נמנע הנאשם 1 במתכוון מלהזכיר כי הוא הבעלים והמנהל האמיתיים של חברת מלך, ואף נמנע מצרף מסמכים מרשם החברות שיעידו על כך שנועד למועד הגשת הבקשה הוא אחד הדירקטורים הרשומים של החברה.

כמו כן מסר הנאשם 1 במסגרת טופס הבקשה את מספרי תעודות הזהות של לילה ושל עלי, ולא מסר את תעודות הזהות שלו עצמו, כך שמשרד התחבורה לא יכול היה לדעת כי הנאשם 1 מנהל את החברה ולא יכול היה לבדוק את העבר הפלילי שלו.

הבקשה הייתה כוזבת משום שהנאשם 1 הוא הבעלים והמנהל של חברת מלך מיום הקמתה ולאורך כל שנות פעילותה, והעבר הפלילי שלו הוא הרלוונטי.

בעקבות המצג הכוזב שהציג הנאשם 1 ולאחר שהגורם המקצועי במשרד התחבורה בדק את הרישום הפלילי של לילה, קיבלה חברת מלך ביום 20.7.2010 את הרישיון הנדרש, שעמד בתוקף עד ליום 31.8.2010. בהסתמך על אותו מצג שווא, ולמרות התראות ממשרד התחבורה במהלך השנה, המשיך הנאשם 1 והציג את אותו מצג שווא.

בעקבות המשך המצג הכוזב שהציג, קיבלה חברת מלך את הרישיון הנדרש, מעת לעת עד ליום 30.12.2010. הנאשם המשיך להציג את אותו מצג שווא גם בשנים שלאחר מכן, ובעקבות המצג הכוזב קיבלה חברת מלך את הרישיון הנדרש מדי שנה עד ליום 30.11.2014.

במעשיו קיבל הנאשם 1 עבור חברת מלך את הרישיון הנדרש במרמה בנסיבות מחמירות, והרישיון אף חודש עד ליום 30.11.2014. הנסיבות המחמירות הן בכך שמדובר במרמה כלפי רגולטור ממשלתי אשר תפקידו לוודא כי אנשים בעלי רישום פלילי לא יעסקו בתחום ההסעות, בכך שנעשה שימוש ברישומים הכוזבים שנערכו מראש ברשם החברות, וכן בשל ההיקפים הגבוהים של ההכנסות שהגיעו לידי חברת מלך בעקבות מרמה זו, כפי שאלה יפורטו להלן.

הלבנת הון של הרכוש שהושג באמצעות הרישומים הכוזבים והמרמה

כמפורט להלן, במהלך שנות פעילותה של חברת מלך, הייתה החברה רשומה על שם אנשי קש שונים כדי שתוכל לקבל ולהחזיק בכזב רישיון ממשרד התחבורה לעסוק בתחום ההסעות.

באמצעות העבירות של הרישום הכוזב במסמכי תאגיד וקבלת הרישיון במרמה בנסיבות מחמירות (להלן: **"עבירות המקור"**), קיבלה חברת מלך, שהייתה בפועל בבעלותו ובשליטתו של הנאשם 1, הכנסות מעיסוק התחום ההסעות בסכום של ₪ 4,207,992 לכל הפחות.

הכנסות אלה הן תכלית ביצוען של עבירות המקור, שכן הנאשם 1 ידע כי בכדי לעסוק בתחום ההסעות ולהפיק הכנסות בתחום זה, על לקוחותיו לחשוב שלחברת מלך יש רישיון כדין ממשרד התחבורה. בהתאם לכך, ההכנסות שהיו לחברת מלך מהוות רכוש אסור כהגדרתו בסעיף 3(א)(1) לחוק איסור הלבנת הון, בהיותן "רכוש שמקורו, במישרין או בעקיפין, בעבירה" (להלן: **"הרכוש האסור"**).

הנאשם 1 גרם לכך שהרכוש האסור יתקבל בחשבונות הבנק של חברת מלך, כאשר זהות בעליה בהתאם לרישום ברשם החברות הייתה לילה וכאשר בטפסי הנהנה של חשבונות בנק אלה הוצהר בכזב שבעל השליטה בחברה היא לילה ולא הנאשם 1.

בפועלו כאמור ביצע הנאשם 1 עבירות של הלבנת הון, ועשה פעולות ברכוש אסור בשווי של לפחות ₪ 4,207,992, במטרה להסתיר ולהסוות את זהות בעלי הזכויות בו.

הרכוש האסור התקבל על ידי הנאשם 1 בחשבונות הבנק של חברת מלך, בהיקפים אשר בכל שלושה חודשים עלו על ₪ 500,000.

בפועלו כאמור ביצע הנאשם 1 פעולות ברכוש אסור. נעשו פעולות ברכוש אסור בהיקפים אשר בכל שלושה חודשים עלו על 500,000 ₪, ובסכום מצטבר של 4,207,992 ₪.

אישום שני (הנאשמים 1, 2 ו-4)

מבוא ורקע נורמטיבי:

סעיף 39(ב)(1א) לחוק הפיקוח קובע כי הפועל בעניין הטעון רישיון לפי חוק זה, ללא רישיון או היתר בני תוקף, דינו מאסר שלוש שנים או קנס, ואם נעברה העבירה בנסיבות מחמירות, דינו מאסר חמש שנים או קנס. סעיף 2 לצו בדבר הסעות קובע כאמור כי לא יעסוק אדם בהסעה מיוחדת אלא אם כן קיבל רישיון למשרד הסעות לפי פרק ב' לצו.

העובדות:

רישום כוזב ברשם החברות וקבלת רישום כחברה במרמה במרשם החברות

בתקופה הרלוונטית לאישום זה, היו לנאשם 1 חובות לנושים ונפתחו נגדו מספר רב של תיקים בהוצאה לפועל. בתאריך 1.11.2011 הוכרז הנאשם 1 כחייב מוגבל באמצעים. בתאריך 1.12.2014 הוצא צו כינוס בעניינו של הנאשם 1.

לאחר מכירתה של חברת מלך, רצה הנאשם 1 להקים חברה נוספת שתעסוק בתחום ההסעות. נאשם 1 היה מעוניין לרשום גם את החברה הנוספת על שם אנשי קש ולא על שמו, וזאת הן כדי להונות את נושיו ולהציג את עצמו כמי שאין לו רכוש והכנסות, הן כדי שבמידה ויידרש להוצאת רישיון ממשרד התחבורה, יוכל לעשות כן.

ביום 20.2.2014 (היום שבו מכר את חברת מלך) הקים הנאשם 1 את הנאשמת 4 והגיש בקשה לרישומה ברשם החברות. הנאשם רשם בכזב את הנאשמת 4 על שמה של לילה, שלא היה לה כל חלק בפעילות או בניהול החברה. בהצהרת בעלי מניות ובהצהרת דירקטורים ראשונים נרשמה לילה כבעליה של הנאשמת 4 וכדירקטורית יחידה בחברה.

לאורך כל שנות פעילותה של הנאשמת 4, היה הנאשם 1 הבעלים והמנהל האמיתי שלה.

הנאשם 1 פנה ללקוחות שהיו ללקוחות של חברת מלך, ועדכן אותם כי פעילותה של חברת מלך ממשיכה תחת שמה של הנאשמת 4. ללקוחות אלה שהכירו את הנאשם 1 כבעל רישיון ממשרד התחבורה המשיכו לעבוד עמו מתוך אמונת שווא כי הנאשמת 4 היא מחליפה של חברת מלך ועל כן יש לה רישיון ממשרד התחבורה.

בשל רצונו להסוות בכתב את הבעלות והניהול של הנאשמת 4, החל הנאשם 1 לשלוח הודעות לרשם החברות,

בדבר שינויים בבעלות החברה או בהרכב הדירקטוריון שלה, וזאת באמצעות לילה ואנשי קש נוספים, כמפורט להלן.

ביום 25.2.2014 הגישה הנאשמת 4 הודעה לרשם החברות, באמצעות סמיר, על העברת 100% ממניותיה של לילה בנאשמת 4, לסמיר. הודעה זו הייתה כוזבת הואיל ולסמיר לא היה כל חלק בניהול או בפעילות הנאשמת 4. ביום 3.3.2014 קיבלה הנאשמת 4 מרשם החברות אישור בדבר רישום ההודעה.

ביום 26.2.2014 הגישה הנאשמת 4 לרשם החברות, באמצעות סמיר, הודעה בדבר שינויים בהרכב הדירקטוריון, באופן זה שלילה חדלה מלכהן כדירקטורית בנאשמת 4 וסמיר מונה כדירקטור. בהודעה ציינה הנאשמת 4 כי תפקידו של הנאשם 1 הוא מנהל בנאשמת 4. ביום 3.3.2014 קיבלה הנאשמת 4 הודעה מרשם החברות בדבר אישור רישום שינוי דירקטורים.

ביום 1.5.2014 הגישה הנאשמת 4 לרשם החברות, באמצעות הנאשם 1, הודעה בדבר שינויים בהרכב הדירקטוריון, באופן זה שסמיר חדל לכהן כדירקטור בנאשמת 4 ובמקומו מונה הנאשם 1 כדירקטור. בו ביום קיבלה הנאשמת 4 מרשם החברות אישור בדבר רישום ההודעה על שינוי דירקטורים.

באותו יום, 1.5.2014, הגישה הנאשמת 4 לרשם החברות, באמצעות הנאשם 1, גם הודעה על העברת מניות בחברה פרטית, מסמיר ללילה. בו ביום קיבלה הנאשמת 4 אישור מרשם החברות בדבר רישום ההודעה.

ביום 27.5.2014 הגישה הנאשמת 4 באמצעות הנאשם 2, שהיה נהג בנאשמת 4 (להלן גם: "**סלים**"), הודעה על העברת מניות בחברה פרטית, כך ש-100% ממניותיה של הנאשמת 4 עברו מלילה לנאשם 2. הודעה זו הייתה כוזבת הואיל ולנאשם 2 מעולם לא היה חלק בניהולה של הנאשמת 4. הנאשמת 4 קיבלה מרשם החברות אישור בדבר רישום העברת המניות.

ביום 1.6.2014 הגישה הנאשמת 4, באמצעות הנאשם 2, הודעה בדבר שינויים בהרכב הדירקטוריון, כך שהנאשם 2 מונה כדירקטור בנאשמת 4 במקום לילה. הודעה זו הייתה כוזבת הואיל ולנאשם 2 לא היה כל חלק בניהול החברה. ביום 9.6.2014 קיבלה הנאשמת 4 מרשם החברות אישור בדבר רישום חלקי של הודעתה, תוך שצוין כי לילה לא שימשה באותו מועד כדירקטורית בנאשמת 4 ומשכך לא היה ניתן להסירה מהרישום.

ביום 11.6.2014 הגישה הנאשמת 4, באמצעות הנאשם 2, הודעה בדבר שינויים בהרכב הדירקטוריון, כך שהנאשם 1 חדל מלכהן כדירקטור בנאשמת 4, החל מיום 1.6.2014. ביום 12.6.2014 קיבלה הנאשמת 4 מרשם החברות הודעה בדבר סירוב לפניה בנושא הסרת דירקטורים - "לא ניתן למחוק דירקטור יחיד בחברה".

בו ביום ובעקבות האמור, הגישה הנאשמת 4 לרשם החברות הודעה בדבר שינויים בהרכב הדירקטוריון, כך שהנאשם 2 מונה כדירקטור בנאשמת 4.

ביום 3.7.2014 קיבלה הנאשמת 4 מרשם החברות אישור בדבר רישום הודעה של שינוי דירקטורים.

במעשיהם ביצעו נאשמים 1, 2 ו-4 בצוותא חדא, עבירות של רישום כוזב במסמכי תאגיד במטרה לרמות את רשם החברות ואת נושיו של הנאשם 1. כמו כן, קיבלו נאשמים אלה בצוותא חדא, במרמה, את רישומה של הנאשמת 4, וזאת בנסיבות מחמירות. הנסיבות המחמירות באות לידי ביטוי בכך שמדובר במרמה של רגולטור ובשל העובדה שהמעשים נעשו כדי להמשיך את פועלה של חברת מלך בתחום ההסעות, וזאת מבלי להחזיק ברישיון לכך.

עיסוק בתחום ההסעות המיוחדות בלי רישיון ממשרד התחבורה

במהלך התקופה הרלוונטית לאישום זה, עסקה הנאשמת 4 בתחום ההסעות המיוחדות, זאת באמצעות מספר אוטובוסים, ובין היתר מול לקוחות שכבר פעלו מול חברת מלך. הנאשמת 4 עשתה כאמור מבלי שהיה לה רישיון ממשרד התחבורה. הנאשם 1 היה מנהלה ובעליה של הנאשמת 4 בתקופה זו.

במעשיהם עסקה הנאשמת 4 באמצעות הנאשם 1 בתחום ההסעות המיוחדות ללא רישיון מאת מפקח. הנאשמת 4 פעלה כמתואר לעיל, במהלך התקופה הרלוונטית לאישום זה, עת רישומה כחברה הושג בכזב.

הלבנת הון של הרכוש שהושג באמצעות הרישומים הכוזבים והמרמה

כמפורט להלן, במהלך שנות פעילותה הייתה הנאשמת 4 רשומה על שם אנשי קש שונים כדי שתוכל להמשיך את פעילותה של חברת מלך וכדי שהנאשם 1 יוכל להונות את נושיו. באמצעות העבירות של רישום כוזב במסמכי תאגיד, קבלת דבר במרמה והונאת נושים (להלן: "**עבירות המקור**"), קיבלה הנאשמת 4, שהייתה בפועל בבעלותו ובשליטתו של נאשם 1, הכנסות מעיסוק בתחום ההסעות בסכום של ₪ 5,423,537 לכל הפחות.

הכנסות אלה הן תכלית ביצוען של עבירות המקור, שכן נאשם 1 ידע כי לא יוכל לעסוק בתחום ההסעות ולהפיק הכנסות בתחום זה, ללא רישיון כדין, אלמלא יציג מצג שווא שלפיו לנאשמת 4 יש רישיון כדין ממשרד התחבורה. בהתאם לכך, ההכנסות שהיו לנאשמת 4 מהוות רכוש אסור כהגדרתו בסעיף 3(א)(1) לחוק איסור הלבנת הון, בהיותן "רכוש שמקורו, במישרין או בעקיפין, בעבירה" (להלן: "**הרכוש האסור**").

הנאשם 1 גרם לכך שהרכוש האסור יתקבל לחשבונות הבנק של הנאשמת 4, כאשר בעליה בהתאם לרישום ברשם החברות היו מעת לעת, לילה, סלים ואנשי קש נוספים, וכאשר בטפסי הנהנה של חשבונות בנק אלה הוצהר בכזב שבעלי השליטה בחברה הם לילה וסלים, בעת שהנאשם 1 היה בעל השליטה באופן אמיתי.

בפועלם כאמור ביצעו הנאשם 1 והנאשמת 4 עבירות של הלבנת הון, שעה שעשו פעולות ברכוש אסור בשווי של ₪ 5,423,537, במטרה להסתיר ולהסוות את זהות בעלי הזכויות בו.

הרכוש האסור התקבל על ידי הנאשם 1 והנאשמת 4 בחשבונות הבנק של הנאשמת 4, בהיקפים אשר בכל שלושה

חודשים עלו על 500,000 ₪.

בפועלם כאמור ביצעו הנאשמים 1 ו-4 בצוותא חדא, בסיועו של הנאשם 2, פעולות ברכוש אסור, שעה שעשו הנאשמים 1 ו-4 פעולות ברכוש אסור בהיקפים אשר בכל שלושה חודשים עלו על 500,000 ₪, ובסכום מצטבר של 5,423,537 ₪.

אישום שלישי (הנאשמים 1 ו-4)

העובדות:

בתקופה הרלוונטית לאישום זה היו לנאשם 1 נושים רבים ונפתחו נגדו תיקים רבים בהוצאה לפועל.

כאמור לעיל, הקים הנאשם 1 את הנאשמת 4 ביום 20.2.2014 ומאז היה מנהלה ובעליה, אך רשם אותה על שמות אנשי קש, הכול כמפורט באישום השני.

בתאריך 18.8.2014 הגיש הנאשם 1 בקשה לצו כינוס נכסים (להלן: "**הבקשה**"). במסגרת הבקשה טען הנאשם 1 כי הוא שכיר בנאשמת 4 ושלא היה בעליו של עסק מעולם. זאת, כשבפועל ממועד הקמתה של הנאשמת 4 היה הנאשם 1 בעליה ומנהלה, וכאשר הנאשם 1 היה בעליה ומנהלה של חברת מלך ממועד הקמתה ועד מועד מכירתה ביום 20.2.2014. כמו כן, לא ציין הנאשם 1 בבקשה את נכסיו ואת זכויותיו, אלא טען שאין לו כאלה. זאת כאשר בפועל היה הנאשם 1 מנהלה ובעליה של הנאשמת 4.

נכון לאותו מועד, רכש הנאשם 1 עבור הנאשמת 4: מיניבוס מרצדס מ.ר. 64-320-69, אשר נרכש ביום 22.9.2010; מרצדס מ.ר. 64-551-69, אשר נרכש ביום 25.12.2013; אוטובוס מרצדס מ.ר. 20-411-64, אשר נרכש ביום 5.2.2014;

אוטובוס מרצדס מ.ר. 80-904-14, אשר נרכש ביום 8.8.2014. לאחר מועד הגשת הבקשה, ביום 21.10.2014, רכש הנאשם 1 עבור הנאשמת 4: מיניבוס מרצדס מ.ר. 10-497-31.

בתאריך 1.12.2014 ניתן צו כינוס בעניינו של הנאשם 1. מיום זה חלו על הנאשם 1 הוראות סעיף 42 לפקודת פש"ר, הקובעות בין היתר: "**חייב שהוכרז פושט רגל לא ייסד תאגיד ולא יהיה בעל עניין בתאגיד, במישרין או בעקיפין, לרבות יחד עם אחר או באמצעות אחר, אלא אם כן אישרו זאת מראש בית המשפט או הנאמן**".

לאחר מתן צו הכינוס, ניהל הנאשם 1 את הנאשמת 4, תחת שמם של אחרים, כל זאת בעת היותו מצוי תחת צו כינוס נכסים ועל אף הוראות סעיף 42א(ג) לפקודת פש"ר.

כמו כן, ביום 22.3.2015 נחקר הנאשם 1 כחייב על ידי מנהלת מיוחדת שמונתה על ידי הכונס הרשמי ולא ציין בפניה את דבר קיומה של הנאשמת 4 ואת העובדה שהוא מנהלה ובעליה ואת הרכוש והנכסים שיש לנאשמת 4.

הנאשם 1 צבר בתקופה הרלוונטית הכנסות בסכום של כ-6,461,297 ₪ ונכסים בסכום של כ-1,202,000 ₪, שעליהם לא דיווח לנאמן או לכונס הנכסים הרשמי.

עבירות של הונאת נושים הן עבירות מקור לצורך חוק איסור הלבנת הון. הנאשם הסתיר והסווה את הכספים שבהם בוצעו עבירות אלה בסכום כולל של 6,461,297 ₪ ובדרכים שונות ובכללן:

- א. הקים את הנאשמת 4 ושינה את רישומיה ברשם החברות מאז הקמתה, על שמות אנשי קש שונים.
 - ב. שלח אנשי קש לפתוח את חשבונות הבנק ששימשו את הנאשמת 4, כל זאת כדי להרחיק עצמו מחשבונות הבנק ומהכספים שזרמו אליהם, שהיו הכנסות מעיסוקה של הנאשמת 4 בתחום ההסעות.
 - ג. פעל באמצעות הנאשמת 4 בתחום ההסעות מבלי לקבל רישיון כדין ממושרד התחבורה.
- במעשיו, לאחר שהוצא בעניינו צו כינוס, הפר הנאשם 1 הגבלה שהוטלה עליו על פי חוק.

במעשיו, לאחר שהוצא בעניינו צו כינוס, לא גילה הנאשם 1 לנאמן או לכונס הרשמי באמת ובתמים לפי מיטב ידיעתו והנחתו, את כל נכסיו, מטלטלין ומקרקעין, כיצד ולמי ובאיזו תמורה ומתי עשה בכל חלק מהם, חוץ ממה שעשה במהלך הרגיל של עסקו וממה ששילם על חשבון ההוצאות הרגילות של משפחתו. כמו כן, אחרי שהוגשה בקשת פשיטת רגל מטעמו או נגדו, או תוך 12 חודשים לפני שהוגשה, העלים חלק מנכסיו, או חוב המגיע לו או ממנו.

במעשיו המתוארים לעיל, מסר ו/או העביר ו/או שעבד נכס מנכסיו או גרם לאחת מאלה הנאשם 1 יחד עם הנאשמת 4, בכוונה להונות נושה מנושיו .

בפועלו כאמור, ביצעו הנאשם 1 והנאשמת 4 עבירות של הלבנת הון, שעה שעשו פעולות ברכוש אסור בשווי של לפחות 6,461,297 ₪, במטרה להסתיר ולהסוות את זהות בעלי הזכויות בו.

הרכוש האסור התקבל על ידי הנאשם 1 והנאשמת 4 בחשבונות הבנק של הנאשמת 4, בהיקפים אשר בכל שלושה חודשים עלו על 500,000 ₪.

בפועלם כאמור ביצעו הנאשמים 1 ו-4 בצוותא חדא פעולות ברכוש אסור, שעה שעשו הנאשמים פעולות ברכוש אסור בהיקפים אשר בכל שלושה חודשים עלו על 500,000 ₪ ובסכום מצטבר של 6,461,297 ₪

הנאשם 1 זוכה מעבירה של הכשלת דיווח לפי סעיף 3(ב) לחוק איסור הלבנת הון (תש"ס-2000) (להלן: "**חוק איסור הלבנת הון**") במסגרת האישום הראשון, וכן זוכה מעבירה זו גם במסגרת האישום השני.

נאשמת 4 זוכתה מעבירה של הכשלת דיווח לפי סעיף 3(ב) לחוק איסור הלבנת הון במסגרת האישום השני.

ראיות לעונש:

המאשימה הגישה את גיליון הרשעותיו הקודמות של הנאשם ממנו עולה כי לחובתו של הנאשם 8 הרשעות קודמות אשר מרביתן עבירות אלימות, לרבות עבירת תקיפה הגורמת חבלה של ממש - בן זוג, מעשה מגונה בקטין, אימים, והסעת שב"ח.

ב"כ הנאשם הגיש את נספח תעודת הזהות של הנאשם ממנו עולה שלנאשם 8 ילדים, שלושה מהם בגירים.

טיעוני ב"כ המאשימה לעונש:

ב"כ המאשימה טען כי הנאשם ניהל הליך הוכחות מלא ואף שזה אינו נזקף לחובתו, אין לזקוף זאת לזכותו.

הערכים המוגנים -

ביחס להונאת הנושים בפש"ר - המאשימה טענה כי בהיקף הכספי שבו הורשע הנאשם באישום השני בסך כולל של כ-5.3 מיליון ₪, הערך החברתי שנפגע דומה לקבלת דבר במרמה, שכן החייב, פושט הרגל, אינו משלם לקופת הכינוס ובכך למעשה מקבל במרמה את המגיע לאותם נושים. העלמת הסכומים אותם העלים הנאשם חותרת תחת מוסד פשיטת הרגל, פוגעת בנושיו של החייב, ובבית המשפט אשר נותן אומן בהצהרותיו של החייב הוא נאשם 1, בדבר מצבו הכספי הקשה.

קיימת פגיעה באומן הציבור במערכת המשפט, אומן חשוב לצורך שמירה על מערכת עסקית מתפקדת, שיודעת שיש מידה מסוימת של ביטחון לספקים שמעניקים אשראי ללקוחות שלהם או שירותים ללקוחות. זה גם מאפשר לקיחת סיכונים עסקיים בדיעה שבמקרה של פשיטת רגל יוכלו לפעול במידה מסוימת ולנסות להיפרע מאותו חייב והמערכת לא תנוצל לרעה. הונאת הנושים היא מרמה של ממש.

רישום כוזב במסמכי תאגיד- הערך המוגן, שהוא חופש הפעולה של הרשויות, חופש הפעולה של משרד התחבורה, אותן רשויות האמונות על ביטחון הציבור בכבישים. הקמת התאגידים של מטיילי מלך והנאשמת 4 באישום השני, אפשרה ליצור את המסך שבאמצעותו נאשם 1 המשיך לפעול במרמה, שהגנה עליו מפני אותם נושים וההגבלות שחלו עליו.

עבירות הלבנת ההון -הערך המוגן הוא הטמעת רכוש אסור ומניעת גילוי עבירות מקור. המדינה חותרת להילחם ולמנוע מהפיכת הרכוש האסור למותר, והחוק לאיסור הלבנת הון בא לאיין את התמריץ לביצוע עבירות אלה.

נסיבות ביצוע העבירה -

מדובר במי שתכננו צעדיהם היטב כפי שעולה מעובדות כתב האישום והראיות שהוגשו ונשמעו בבית המשפט.

התיאור הטוב ביותר של נאשם 1 הוא לא אחר מאשר one man show כפי שתיאר רו"ח סער גביש, וכן כפי שתיאר עצמו נאשם 1 במסגרת עדותו, כמותג כמו "ליוויס". נאשם 1 הבין כי קיימות עליו מגבלות שיקשו עליו להרוויח כסף שהוא חפץ לשמור לעצמו במקום לחלק לנושיו. לכן תכנן צעדיו. גייס רשת של אנשי קש בתחילת הדרך ואלו בני משפחתו, לאחר מכן פנה לסלים אבו שארב וגייס אותו למערך תמורת תשלום חודשי של 2,500 ₪ לחודש. נאשם 1 החטיא את הרבים, את בני משפחתו וסלים, ואף סיבך את רו"ח שלו סער גביש. באשר לבנק הפועלים בערד, הנאשם הבין בתחילת הדרך כי דרכו תיבלם אם זהותו לא תוסתר, הוא החכים ושיפר את מהלכיו, כך גם פעל נאשם 1 בבנקים באגרסיביות, בכוחניות ובמרמה, בכל הקשור לנאשמת 4 בחשבון הבנק בסניף הנשיאים בבנק הפועלים.

הנאשם הקים לא חברה אחת אלא שתיים, פתח 4 חשבונות בנק על שם אותן חברות תוך שהסתיר זהותו, באופן שרק אנשי הקש יהיו רשומים שם.

כך פעל לא פחות מאשר במשך שש שנים, משנת 2010 - 2016. המניעים היו בצע כסף.

במסגרת האישום השלישי, רכש אוטובוסים ומיניבוסים, ורכש מרצדס E 300 יוקרתית כאשר הסתיר את הנתונים מהנושים ומהכנ"ר. לשיטת המאשימה, בהתנהלות זו יש נסיבה לחומרה. דווקא העובדה שכאשר נאשם מבקש לקבל את ההגנה המשפטית של בית המשפט בהליך פש"ר, הוא מבקש לקנות לעצמו סטטוס יוקרה, מלמד על התעוזה שלו ועל הניצול הציני של המערכת.

מדיניות הענישה הנוהגת-

ב"כ המאשימה הפנה לשני פסקי דין:

תפ"ח 3767-03-15 מחוזי ב"ש, **מדינת ישראל נ' פרץ** (תלוי ועומד ערעור בבית המשפט העליון).

נקבע מתחם נפרד ביחס לעבירת הלבנת ההון של שנתיים עד 4 שנות מאסר בפועל, ומתחם קנס של 100,000 - 200,000 ₪. כן נקבע מתחם להונאת נושים בנפרד מהלבנת ההון.

ת.פ. 14330-02-17 (מחוזי מרכז-לוד) **מדינת ישראל נ' סולמי ואח'**, (תלויים ועומדים ערעורים בבית המשפט העליון של נאשמים 2 ו-5).

בגזה"ד בית המשפט קבע מתחם בעניינו של נאשם 5 שעמד על 9 - 20 חודשי מאסר, דובר על מתחם ללא הונאת נושים, ללא עבירות מס וללא הלבנת ההון. שותפו לעבירה, נאשם 2, הורשע גם בעבירת הלבנת ההון ובעבירות מס הכנסה בהיקף של 1.8 מיליון ₪. נקבע מתחם של 30 - 60 חודשי מאסר.

ב"כ המאשימה עתר לקבוע מתחם הנע בין 20 ל- 40 חודשי מאסר, לצד מאסר על תנאי, ומתחם קנס של 150,000 - 300,000 ₪ תוך ציון שבעבירות שנעשות מתוך מניע כספי יש חשיבות יתרה בהשתתפות קנס כספי מרתיע כדי להרתיע את הציבור מפני הישנות מעשים כאלה.

נסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה -

הנאשם לא נטל אחריות באף שלב, לא ניסה לחזור למוטב אלא להיפך, במסגרת המשפט נשמע פעם אחר פעם שהנאשם יעשה "מה שהוא רוצה לעשות". הנאשם גם לא ניסה לתקן את המצב בדרך של שיפוי אותם נושים שנפגעו ממעשיו. לא הוצגו ראיות ואין אינדיקציה שהנאשם תרם לחברה.

לנאשם עבר פלילי בעבירות אלימות ושב"ח, לא חסך זמן שיפוטי, אלא להיפך, האריך את המשפט שלא לצורך כאשר ניתן היה להגיש את רוב התיק בהסכמה, ולטעון משפטית על סמך המסמכים. כך למשל נזקקו להעיד לא פחות משלוש בנקאיות, עדים רבים מהפזורה הבדואית שהיה קושי בזימוןם, כאשר כל זה אך הכביד על ההליך הפלילי.

מדובר בנאשם שיש למקם אותו באמצע המתחם, בעיקר נוכח אי לקיחת האחריות, העובדה שלא תיקן את הנזק ולאור עברו הפלילי.

לאור האמור, עתר ב"כ המאשימה להשית את העונשים הבאים:

נאשמת 4 - קנס וחילוט רכוש.

נאשם 1 - 30 חודשי מאסר בפועל, מאסר על תנאי, קנס בסך 250,000 ₪, מאסר חלף קנס וחילוט חלקו של המרצדס שלא היה רשום על החברה.

כן עתר להורות על חילוט הכסף שהופקד חלף המרצדס E-300 ואחד האוטובוסים שהיה רשום על נאשמת 4.

לעניין יתר הכלים, הופקדו על ידי חברת מובילי ורדים בתאריך 30.1.19 במסגרת ההסכמה בהליך צ"א 330,775 ₪

ולמדינה היו הוצאות בסך של 56,293 ₪. כיום עם התשואות הכסף בקרן החילוט הוא 368,379 ₪. לפיכך עתר להורות בגזה"ד על חילוט הרכוש, לאחר שתימסר הודעה לחברת מובילי ורדים על כך שבית המשפט מורה על החילוט. לשיטת המאשימה, כבר מלכתחילה לא היה מדובר בטוענים לזכות במסגרת ת/51 - ת/53. לאור האמור, וככל שיתנגדו לחילוט, עתר ב"כ המאשימה להפרדת הליך החילוט מההליך הפלילי.

טיעוני ב"כ הנאשם לעונש:

הנאשם בן 42, נשוי ואב ל-9 ילדים, 8 רשומים בת.ז. ועוד ילדה קטנה שטרם רשומה, מהם שלושה בגירים. הוא גר בדריג'את ליד ערד, כפר מוכר ולא בפזורה.

ביחס למעשים שעומדים מאחורי הסעיפים בהם הורשע, הנאשם ביקש להתפרנס, אין לו תואר אקדמי, אין לו השכלה גבוהה, הוא אנאלפבית וגר במדבר. יש לו שני כישרונות, הוא יודע לנהוג והוא בעל תושייה ויוזמה. אפשר להגיד שהוא אגרסיבי, כפי שטענה המאשימה, הוא יודע לנהל והחליט להתפרנס מהסעות נוסעים. זה תחום רגולטורי של משרד התחבורה והוא הקים עסק להסעות במטרה לקבל רישיון, כיוון שהרישום על שמו היה כנראה עלול להיתקל בהתנגדות לנוכח עבר פלילי (בזה עוסק האישום הראשון), הוא רשם את העסק על שם אחרים. בנוסף היו לו חובות בהוצל"פ, ועל כן גם פתח את החברה על שם אחרים.

לא ניתן היה לנהל את העסק באופן פרטי, אלא רק באמצעות חברה. אין ספק שהפעולות הללו הסתירו מהרשויות את הבעלים האמיתיים ואכן קיימת חומרה בפגיעה באוטונומיה של הרשויות למי לתת רישיון ולמי לא. אלה רשויות האחראיות על שלום הציבור. בפועל, הוא לא העביר לתוך החברות הללו נכסים, משפטית בית משפט קבע כי רואים בזה העברה, אך בפועל הוא לא נתן נכסים כאלה. העסקים האלה נוהלו היטב והיוו מקור פרנסה מכובד לעשרות עובדים, את זה ניתן לראות בראיות המיסים שהוצגו בתיק, ביחד עם הודעות רשויות המס. הוא העסיק עשרות עובדים מהפזורה הבדואית שלא עמדו בפניהם אפשרויות רבות אחרות. כל העסקים הללו שילמו מיסים, מע"מ וביטוח לאומי. לעסקים היו מחזורי הכנסה נאים, זה מצוין בהכרעת הדין, לא מדובר ברווחים, אלא מחזור הכנסות.

בהגדרה המשפטית נקבע שכל התקבולים, כל המחזור, מהווה רכוש אסור וההפקדות שלו לתוך החשבונות היו שימוש ברכוש אסור ומכאן העבירה לפי סעיף 3 לחוק איסור הלבנת ההון. העסקים האלה לא עובדים במזומן.

האישום השלישי עוסק בהסתרת פעילות מפני נושים, התביעה מצד אחד מבקשת להגן על אינטרס הנושים וכך היא צריכה לעשות. היא טוענת שהכספים נועדו לרווחת הנושים והוסתרו מהם. מצד שני היא מבקשת לקבל לעצמה את הכספים האלה ולא להחזירם לנושים.

הכספים הללו, פרט לעובדה שנולדו מעיסוק שההיתר אליו התקבל בכחש, לא דבק בהם רבב. בהרבה מאוד פסיקה, הכספים רלוונטיים לעבריינות והם כספים מלוכלכים, התקבלו במרמה, לא שולמו עליהם מיסים, הוסתרו מהרשויות, נגזלו מאנשים, נגנבו מאנשים, אך זה לא המקרה שלנו.

הנאשם לא גנב מאיש דבר, לא גזל מאיש דבר, איש לא התלונן נגדו ועד היום הנושים לא התלוננו נגדו, ומדובר בנושים יהודים ולא חברים מהפזורה.

מדובר בעבירות שלא הסבו פגיעה קונקרטית לאיש. החברות הוקמו לצורך פרנסה, הנאשם לא רצה לחיות על חשבון החברה, לא רצה לגנוב, לא רצה לחיות בשולי החברה, הוא ניסה לעקוף מחסום רגולטורי והוא ייענש על זה. חובה לקחת את מניעיו, הוא עבד ביושר ויצר מקור הכנסה לעשרות אנשים. לכן הפגיעה בערך החברתי היא מתונה למדי, היא רעיונית בערך המוגן ולא קונקרטית.

באישום הראשון, הרגולטור רוצה לפקח על טוהר העובדים וההסעות. מכאן המחוקק ביקש לפקח. "ההסתנות" של הנאשם למערכת לא הסבה פגיעה חמורה. לא מדובר בעבריו מין שמוצא עצמו מסיע ילדים ומסכן אותם. לא מדובר בעבריו תנועה סדרתית שמסכן נוסעים, לא מדובר ברמאי הגונב כספים מהמדינה ורושם הסעות מפוברקות כדי לגזול כספים מהמדינה, כי אז מוסכם שבאמת יש פגיעה בערך שלמענו קמו התקנות. במקרה דנן, מדובר בפגיעה שלא מהחמורות.

מדובר באדם שאם היה מגיש בקשה לרישיון, אולי היה מקבל. הוסכם מהראיות שהוא עלול היה להיות מסורב, הטעות שלו שלא ניסה את הדרך הנכונה. בית המשפט קבע שאין ראיות מעבר לספק סבר שאולי היה מסורב.

ענישה מכבידה בוודאי שלא מגיעה לו והדברים נכונים גם לגבי האישום השני, בהתאמות המתחייבות.

ביחס לאישום השלישי -

סעיפי הפש"ר בוטלו, נדחו. יחד עם זאת, סעיף 5 לחוק העונשין קובע במפורש כי כאשר נעברה עבירה והנורמה השתנתה לפני שפסה"ד חלוט, יחול הסעיף המקל. העבירות על פקודת הפש"ר הפכו מעבירות מסוג פשע לעבירות מסוג עוון, ואי אפשר להתעלם מכך. לפי החוק זו הענישה מבחינה מדרגית, ענישה בסוג של עוון.

סדרת המעשים בכתב האישום קשורה לאירוע אחד קשר הדוק, ולפי הלכת ג'אבר צריך לקבוע מתחם ענישה אחד.

כשמדובר במרמה שלא בהכרח פוגעת קונקרטית ישירות באחרים והפגיעה שלה מוגבלת לפגיעה בשלטון אפשר להסתפק בעבודות שירות.

צריך להזכיר את העונש של השותף לעבירה בתיק זה, רו"ח סער גביש, אשר הורשע כמסייע למרמה, הוא סייע ביוזעין לנאשם להצהיר שהוא הבעלים, למרות שגביש ידע שהנאשם הוא לא הבעלים. התיק של גביש הסתיים בשל"צ ללא הרשעה.

אין ספק שחלקו של גביש בפרשה היה קטן יותר, אך גביש שהוא רו"ח בישראל, סייע לרמות וגזר עליו עונש מקל.

בפס"ד פרץ אליו הפנה ב"כ המאשימה, בכל עבירות פשיטות הרגל נקבע טווח ענישה בין חודשיים ל-8 חודשים שירוצו בעבודות שירות.

בפס"ד סולמי נקבע ביחס לנאשם 5, כי בנוסף למעשי המרמה שלו, הוא עצמו הפיק רווח נקי של 500,000 ₪ במרמה, במזומן ועל חשבון האינטרס הציבורי ונגזרו עליו 9 חודשי עבודות שירות.

ניהול הוכחות הוא לא נסיבה לחומרה. הנאשם האמין בחפותו לכל אורך הדרך וזו זכותו. הוא ניהל משפט והתייצב לכל הדיונים.

כאשר מביאים בחשבון מצד אחד את עברו הלא רלוונטי לתיק הזה, הוא לא הורשע מעולם בעבירות מרמה, מידת הנזק הקונקרטי השולית ואת העשייה הכלכלית שהוא הסב למגזר, מקומות עבודה שסיפק, ובשים לב למצבו המשפחתי, אב ל-9 ילדים, אב נוכח, מפרנס וחיוני, הרי שניתן להסתפק בענישה שתאפשר לו להגיע לביתו בכל יום, היינו ענישה בעבודות שירות.

הטווח ההולם את נסיבות העבירה בתיק זה הוא בין מספר חודשי מאסר על תנאי ועד מאסר בדרך של עבודות שירות.

באשר לקנס- הקנס חייב להיות בהלימה למצבו הכלכלי. לנאשם יש ריבוי תיקי הוצל"פ, לא חייב מוגבל באמצעים ולא עובד היום. הכספים שכן היו לו, 380,000 ₪ התביעה מבקשת לחלט, מדובר בענישה כלכלית קשה מאוד. לפיכך עתר ב"כ הנאשם להשית קנס שיהלום את מצבו הכלכלי של הנאשם (פס"ד אזולאי).

לשאלת בית המשפט, מדוע הנאשם לא עובד, השיב בא כוחו שהוא מצוי במעצר בית.

הנאשם בדברו האחרון:

הנאשם הביע צער על ביצוע העבירות, סיפר שהוא אב ל-9 ילדים, וחייב להיות בביתו.

לטענתו לא פשע, לא מכר סמים או נשק, הוא גדל עם הבדואים ובחיים לא יהיה כמותם. עוד ציין כי הוא ומשפחתו נאמנים למדינה ואוהבים את המדינה. לטענתו, החליט לבטל את פשיטת הרגל והוא משלם גם ליהודים וגם לערבים. עוד טען כי לא התכוון לרמות אנשים.

פסיקה שהוגשה על ידי ב"כ הצדדים:

ב"כ המאשימה הגיש את פסקי הדין הבאים:

תפ"ח 3767-03-15 (מחוזי באר שבע) **מדינת ישראל נ' פרץ**. יש לציין כי בתיק זה הוגש ערעור לבית המשפט העליון שטרם נשמע. הנאשם הורשע בעבירות הלבנת הון ומימון טרור בגין סחר עם סוחרים מרצועת עזה והושתו עליו 7 שנות מאסר וענישה נלווית. ביחס לעבירת הלבנת ההון נקבע מתחם ענישה הנע בין שנתיים לארבע שנות מאסר. יחד עם זאת יש לציין כי בגזר הדין נקבע כי מתחם זה נקבע "נוכח חומרתם של מעשי העבירה.. והנסיבות הכרוכות בביצועם...ולאור הפסיקה שהובאה בהתאמות הנדרשות מהבדלי החומרה בין המעשים שנדונו בהם לבין ענייננו...". משמע, מתחם הענישה נקבע לאור חומרתם של המעשים כפי שקבע בית המשפט המחוזי "כשיש לה מימד של חומרה כי היא נועדה

לא רק להלבנת ההון אלא גם כדי להסתיר את הסחר האסור עם רצועת עזה.."

בגזר דין זה נקבע מתחם ענישה לעבירה של הונאת הנושים הנע בין חודשיים לשמונה חודשי מאסר שירוצו בעבודות שירות.

כן נקבע מתחם קנס הנע בין 100,000 ל - 200,000 ₪.

ת.פ. 14330-02-17 (מחוזי מרכז) **מדינת ישראל נ' סולמי ואח'**

בגזר דין זה נקבע מתחם ענישה לנאשם 2 אשר הורשע בעבירות של קבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות - 4 עבירות לפי סעיף 415 לחוק העונשין, התשל"ז - 1977

רישום כוזב במסמכי תאגיד - ריבוי עבירות לפי סעיף 423 לחוק העונשין, זיוף - עבירה לפי סעיף 418 לחוק העונשין, שימוש במסמך מזויף - עבירה לפי סעיף 420 לחוק העונשין, עשיית פעולות ברכוש אסור - ריבוי עבירות לפי סעיף 3(א) לחוק איסור הלבנת הון, מסירת אמרה או תרשומת כוזבת - עבירת לפי סעיף 220 (2) (4) (5) לפקודת מס הכנסה (נוסח חדש), התשכ"א - 1961 (להלן: "הפקודה"), הכנת וניהול פנקסי חשבונות כוזבים - עבירות לפי סעיף 117 (ב)(6), (8) לחוק מס ערך מוסף, התשל"ו - 1975 ומתחם ענישה לנאשם 5 אשר הורשע בעבירות של קבלת דבר במרמה לפי סעיף 415 לחוק העונשין ורישום כוזב במסמכי תאגיד - עבירות לפי סעיף 423 לחוק העונשין.

נקבע שמתחם הענישה בעניינו של נאשם 2 נע בין 30 ל - 60 חודשי מאסר בפועל, ועל הקנס לנוע בין 300,000 ל - 600,000 ₪ ואילו מתחם הענישה בעניינו של נאשם 5 מתחם הענישה נע בין 9 חודשי מאסר שיכול וירוצו בעבודות שירות ל - 20 חודשי מאסר בפועל.

יש לציין כי בעניינם של השניים הוגש ערעור לבית המשפט העליון שטרם נשמע.

ב"כ הנאשם הגיש פסיקה כמפורט להלן:

ת.פ. 59362-11-16 (מחוזי מרכז) **מדינת ישראל נ' חן** במסגרתו הורשע הנאשם בעבירות הבאות: **ניסיון לקבלת דבר במרמה**, עבירה לפי סעיף 415 סיפא בצרף סעיף 25 בחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: "החוק") **קבלת דבר במרמה**, עבירה לפי סעיף 415 רישא בחוק **זיוף בכוונה לקבל באמצעותו דבר בנסיבות מחמירות**, עבירה לפי סעיף 418 סיפא בחוק **שימוש במסמך מזויף**, עבירה לפי סעיף 420 וסעיף 418 סיפא בחוק **בידוי ראיה**, עבירה לפי סעיף 238 בחוק. **הימנעות לעזור בגילוי נכסיו**, עבירה לפי סעיף 214 בפקודת פשיטת הרגל [נוסח חדש], תש"ם-1980 (להלן: "הפקודה") **העלמת נכסים והשמטה**, עבירה לפי סעיף 216(4) ו-(6) בפקודה.

נקבע מתחם ענישה הולם הנע בין 4 חודשי מאסר בפועל שיכול וירוצו בעבודות שירות ועד ל-20 חודשי מאסר בפועל.

ת.פ. 798-06-08 (מחוזי נצרת) **מדינת ישראל נ' כהן** במסגרתו הורשע הנאשם, במסגרת הסדר טיעון, בעבירות של שימוש במסמך מזויף וניסיון לקבלת דבר במרמה, ונדון לצו מבחן ושל"צ. לא נקבעו מתחמי ענישה.

ת.פ. 40168/06 (מחוזי תל אביב) **מדינת ישראל נ' שיינרמן** במסגרתו הורשעה הנאשמת בעבירות של אי מסירת מידע לפי סעיף 213א לפקודת פשיטת הרגל, הימנעות מלעזור בגילוי נכסים לפי סעיף 214 לפקודה, הונאת נושים, עמוד 17

העלמת חובות והברחת נכסים ונדונה לששה חודשי מאסר בעבודות שירות.

דין והכרעה:

בע"פ ע"פ 9788/03 טופז נ' מדינת ישראל, פ"ד נח(3) 245, 250-252 (2004) נפסק על ידי כבוד השופט פרוקצ'יה בהאי לישנא:

"בית משפט זה עמד לא אחת על הפער הקיים בין ההכרה הברורה כי מעשים של פגיעה בגוף וברכוש הינם עבירות שמתחייבת בגינם ענישה חמורה כדי להרתיע מפני סיכון שלום הציבור וביטחונו, לבין מידת הסלחנות הננקטת לא אחת ביחס לעבירות כלכליות של צווארון לבן, שנזקן לפרט ולציבור הרחב הנו רב ביותר. לעתים דווקא מעשי עבירה כאלה זוכים בבתי-המשפט ליחס מקל ופשרני אף שנזקם לכלל, למשק ולכלכלה, ולאמון שהציבור רוחש למערכות המשק והשלטון, הוא רב ביותר. נוצר לפרקים יחס בלתי הולם בין הענישה המוטלת על עבריין הנאשם בפריצה וגניבת רחוב, לבין ענישה הנגזרת על נאשם רב-מעללים, הגוזל מיליונים מכספי ציבור תוך הפרה עמוקה של חובות נאמנות ומוסר בסיסיים. על פער עמוק זה, הנבקע לעתים בתפיסה העונשית הנוהגת במקומנו, יש לגשר בדרך של שמירת יחסיות הולמת בהיקפי הענישה, תוך ייחוס משקל מתאים לחומרתם האמיתית של המעשים, להשלכתם השלילית ארוכת הטווח על מערכות הכלכלה והחברה ולהיקף הנזק שהם מביאים על הציבור... תוצאותיה ההרסניות של העבריינות הכלכלית והקלון הדבק במבצעה מחייבים את בתי-המשפט בהבעת מסר עונשי הולם אשר יבטא תכלית חברתית ברורה המבקשת למגר תופעות של ניצול כספי ציבור שהופקדו בנאמנות בידי גורמים ציבוריים למטרות העשרת הפרט אגב מעשי עבירה".

הערכים המוגנים שנפגעו-

הערכים המוגנים בחוק איסור הלבנת הון, הם שמירה על כלכלת המדינה ובטחונה, פיקוח ואמינות המרשם, מניעת ניצול לרעה של המערכת הפיננסית הלגיטימית באמצעות ניוד כספים שמקורם בעבירות מקור והטמעתם עם כספים שהושגו בדרך חוקית, תוך הסתרתם והסוואת זהות בעליהם, יצירת תמריץ שלילי לביצוע עבירות בעלות היבט כלכלי באמצעות נטרול יסוד הרווח הטמון בהן, וחשיפת זהותם של מבצעי עבירת המקור. תכליתו של חוק איסור הלבנת הון הוא לנטרל את הרווח שמפיקים עבריינים מפעילותם העבריינית ולהרתיעם.

הערכים המוגנים הנוגעים להונאת נושים- מניעת פגיעה באמון הציבור במערכת המשפט ושמירה על מערכת עסקית מתפקדת.

רישום כוזב במסמכי תאגיד- הערך המוגן הוא חופש הפעולה של משרד התחבורה האמון על ביטחון הציבור בכבישים ושמירה על בטחון הציבור.

לטעמי, יש לקבוע מתחם ענישה אחד לכלל העבירות אותן עבר הנאשם שכן מדובר במסכת עבריינית אחת.

בת.פ. 15640-06-15 (מחוזי תל אביב) **מדינת ישראל נ' טובי פרץ ואח'** הורשעו הנאשמים 1 ו-2 - בריבוי עבירות של קבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות, עבירה לפי סעי' 415 סיפא לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: החוק); ריבוי עבירות של רישום כוזב במסמכי תאגיד, עבירה לפי סעי' 423 לחוק; 3 עבירות של קבלת דבר במרמה, עבירה לפי סעי' 415

רישא לחוק; ריבוי עבירות של עשיית פעולה ברכוש אסור, עבירה לפי סעי' 3(א) לחוק איסור הלבנת הון, תש"ס-2000 (להלן: חוק איסור הלבנת הון); עושה, עבירה לפי סעי' 431(1) לחוק; ריבוי עבירות של קבלת תשלומים שלא כדין בקשר לתיווך עבודה, עבירה לפי סעי' 80(ד) לחוק שירות התעסוקה, תשי"ט-1959 (להלן: חוק שירות התעסוקה); ריבוי עבירות של עשיית פעולה ברכוש אסור, עבירה לפי סעי' 3(א) לחוק איסור הלבנת הון; 2 עבירות של שימוש במרמה, ערמה ותחבולה בכוונה להתחמק ממס, עבירה לפי סעי' 220(5) לפקודת מס הכנסה (נוסח חדש), תשכ"א-1961 (להלן: פקודת מס הכנסה). בין הצדדים נרקם הסדר טיעון, הכולל הסכמה עונשית. על פי ההסדר, עתרו הצדדים במשותף להשית על הנאשמים 33 חודשי מאסר בפועל, מאסר מותנה וקנס בסך 500,000 ₪ כל אחד. בית המשפט קבע כי "בנסיבות העניין, אני סבור כי אלמלא הסדר הטיעון שנכרת בין הצדדים מתחמי הענישה ההולמים את מעשי הנאשמים היו כדלקמן:

לעבירות לפי סעי' 415 ו-423 לחוק - בין 24 ל-48 חודשי מאסר בפועל;

לעבירות לפי סעי' 3(א) לחוק איסור הלבנת הון - בין 30 ל-50 חודשי מאסר בפועל;

לעבירות לפי סעי' 431(1) לחוק וסעי' 80(ד) לחוק שירות התעסוקה - בין 20 לבין 40 חודשי מאסר בפועל;

לעבירות לפי סעי' 220(5) לפקודת מס הכנסה - בין 24 ל-48 חודשי מאסר בפועל.

באשר לקנס, אני סבור כי מתחם עונש הקנס לכל אחד מהנאשמים היה נע בין

500,000 ₪ ל-1,000,000 ₪.

לאור הפסיקה שהוצגה על ידי ב"כ הצדדים ופסיקה נוספת כזו המצוטטת מעלה, סבורני כי מתחם העונש ההולם נע בין 20 ל-40 חודשי מאסר בפועל והמתחם הנוגע לקנס נע בין 100,000 ₪ ל-250,000 ₪.

מיקומו של הנאשם במתחם הענישה -

הנאשם בחר לנהל הוכחות ודבר זה אינו יכול לעמוד לו לרועץ, אם כי לא ייזקף לזכותו.

לזכותו של הנאשם תיזקף העובדה שלא בוצעו עבירות מס ומס שולם כדין כמו גם מצבו המשפחתי, היותו אב לתשעה ילדים, חלקם קטינים שעול פרנסתם עליו.

יחד עם זאת, העבירות אותן עבר הנאשם חמורות הן ומהוות פגיעה בציבור, הן בשל הפגיעה בביטחוןנו שעה שהרשויות אינן יכולות לפקח על מתן רישיון ההסעות והן בשל הפגיעה החמורה בנושיו של הנאשם.

לאור האמור הנני גוזרת על הנאשם את העונשים הבאים:

- א. 24 חודשי מאסר בפועל בניכוי ימי מעצרו מיום 16.2.16 ועד ליום 21.2.16 ומיום 30.11.16 ועד ליום 1.12.16.
 - ב. 100,000 ₪ קנס או 45 ימי מאסר תמורתו.
 - ג. 8 חודשי מאסר על תנאי והתנאי הוא שתוך 3 שנים מיום שחרורו ממאסר, לא יעבור הנאשם עבירה מן העבירות בהן הורשע שהיא פשע.
 - ד. 4 חודשי מאסר על תנאי והתנאי הוא שהנאשם לא יעבור תוך שנתיים מיום שחרורו ממאסר עבירה בה הורשע שהיא עוון.
 - ה. חילוט כדי חלקו של הנאשם ברכב המרצדס מ.ר. 64-551-69.
- הנני גוזרת על נאשמת 4 קנס בסך של 150,000 ₪.

זכות ערעור לבית המשפט העליון תוך 45 יום.

ניתן היום, ד' אב תשפ"א, 13 יולי 2021, במעמד ב"כ המאשימה עו"ד טובי הראל

הנאשם 1 וב"כ עו"ד ברקאי.